

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

4. Finis rerum omnium æternitatis nullus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Aeternitatis Prodromi Caput III.

67

rio percurrere potuit, tanta sibi in meritis non immerito vindicavit. Retinet quippe virtute quod amisit in tempore. Merito multorum, imò omnium temporum recipit vicem, qui nullo tempore voluit mutare bonam voluntatem & *Intentionem*. Itaque indefessum proficiendi studium, & jugis conatus ad perfectionem, perfectio reputatur.

§. 4. Finis rerum omnium; aeternitatis nullus.

A pud moribundum etiam hilarescere, & letum canere quid verat? praesertim si id ex usu nostro sit. Beatus Jacoponus vir festiva sanctitate praeditus, versiculos scripsit, quibus mundi deliria, & mortis praecipitia non illepidè descripsit; ex iis & hi sunt.

1.
Cur mundus militat sub vanâ gloria,
Cujus prosperitas est transitoria;
Tam cito labitur ejus potentia,
Quam vasa figuli, quae sunt fragilia.

2.
Dic ubi Salomon olim tam nobilis,
Vel ubi Samson dux invincibilis,
Vel pulcher Absalon vulcu mirabilis,
Vel dulcis Ionathas multum amabilis

3.
Quo Caesar abiit celsus imperio,
Vel dives Epulo totus in prandio,
Dic ubi Tullius clarus eloquio,
Vel Aristoteles summus ingenio?

4.
Tot clari proceres, tot rerum spatia,
Tot ora praesulum, tot regna fortia,
Tot mundi principes, tanta potentia,
In ictu oculi clauduntur omnia.

5.
Quam breve festum est hac mundi gloria,
Ve umbra hominis sunt ejus gaudia,
Quae semper subrahunt aeterna premia:
In ictu oculi clauduntur omnia.

Omnia haec vera sunt, illud longè quam verissimum:

In ictu oculi clauduntur omnia. Vox beati Gregorii est: Omnis longitudo temporis vite praesentis punctum esse cognoscitur, cum fine terminatur. Quod idem Gregorius confirmans: Parum est, ait, quicquid finitur. Longum quippe nobis videri non debet, quod cursu sui temporis tendit, ut non sit: quod dum per momenta ducitur, ipsa haec momenta sua quae differunt, impellunt: atque unde teneri cernitur, inde agitur, ne teneatur. Augustinus explicatissimè, Totum hoc tempus, inquit, non dico ab hoc hodierno die usque in finem saeculi, sed ab Adam usque in finem saeculi, exigua gutta est comparata aeternitati. Rerum omnium exitus est, aeternitatis nullus, heu nullus. In Orbe nihil est cui non suus imminet finis: convivia & choreae finiunt, lusus omnis & risus finiunt, nunquam finiet aeternitas. Momento, ubi luserunt, forbentur navigia; momento confertissima hilaritatis theatra corrunt: momento unico jucundum omne evanescit; unicum momentum, rerum omnium sepulchrum est. Quid ergo tam vana sectamur & brevitas? Magnum animum delectare non potest, quod non duret. In ictu oculi clauduntur omnia. Quidquid cœpit, finiet, sola non finiet aeternitas.

§. 5. Hominis moribundi consideratio.

M agister patientiae Jobus: Lapidem, inquit, excavant aquae, & alluvione paulatim terra consumitur, & homines ergo similiter perdes. Roborasti eum paululum, ut in perpetuum transiret: immutabis faciem ejus, & emittes eum. Quam non multis caeremoniis utitur Deus, hominem ex hoc in alium Orbem emissurus: immutat faciem ejus, & aliò jubet proficisci. Tunc certe cum mors evocat, facies tota immutatur (& ut Hippocrates in suo

A prae notionum libello) sibi ipsi maxime contraria redditur: Acutus fit natus, oculi cavi & reconditi, tempora collapsa, aures contractae, aurium extremitates averlae, cutis in fronte dura & rugata, color totius faciei pallidus, cereus, aut etiam plumbeus, niger, lividus, labra resoluta, pendentia, albicantia, dentes adusti, collum exesum & gracile, mutata omnia, ita ut nova homini persona videatur inducta. Sic ubi Deus hominis vultum mutaverit, emittit eum. I nunc homo, I modò in domum aeternitatis tuae. A tantillo mortis punctulo, tot saeculorum pendens volumina, nullis evolventa saeculis.

§. 6. Stantes mortui.

V espasiani Imperatoris scitum est: Imperatorem non decere nisi stantem mori. Ego dixerim, nec decere Christianum aliter mori quam stando. Sed quanam hic optima standi ratio?

Anno millesimo sexcentesimo quinto Viennae ipsa nascentis Christi nocte miles excubitor in lignea adicula, fugore obrigitur, mane stans quidem, sed non vigilans repertus est, jam enim & noctis & totius vitae vigiliam finierat. Simili fato alius quispiam obiit, gelu itidem exanimatus, qui vivere desuit antequam equitare. Nam equus vitae gnarus fideliter, Constantiam in publicum hospitium, pervexit suum dominum, sed mortuum. Q. Curt. lib. 8. Curtius attestatur, quosdam ex Alexandri Macedonis militibus applicatos arborum truncis obriguisset frigore, eos tamen non viventibus solum, sed etiam inter se colloquentibus similes esse conspectos, durante adhuc habitu, in quo mors quemque deprehenderat.

Leodegarius martyr capite plexus erat sese, & ultra Lippellum horam immotus stetit. Petrus idem martyr decussus jam capite, submissis genibus corpore reliquo mansit erectus. Sancta Osthia virgo, regia suum ipsa caput jam amputatum recto tramite ac humis vestigiis incedens ad aedem Apostolorum ad tria paene stadia tulit. Severinus Boethius & ipse martyr, cum regius spiculator vulnus ei lethale infixisset, ille utraque manu divulsam, caput sustinuit, & interrogatus, quo percussus esset, respondit: Ab impijs progressusque est in templum vicinum, ubi flexis ante aram genibus sacra percepit & paulò post expiravit. Dionysius Arcopagita inter primos martyrum, caput suum cervicibus abscissum, suis ipse manibus velut premium accepit, & obviam mulieri in manus tradidit. Idem hoc fecerunt avo Diocletiani & Maximiani, invicti martyres, Ursus & Victor, cum sexaginta sociis, quorum quilibet caput suum à cervicibus resectum, ad certum viae spatium suis manibus gestavit. Atque hi profectò non tantum stantes sunt mortui, sed & steterunt post mortem. His accensendus beatus Simeones, de quo Theodoretus admiranda commemorat, quae vitae probavit exitus. Siquidem hic ipse Simeones stans mortuus est, mansitque in statu suo post mortem immobilis: animus quidem jam caelum penetrarat, corpus ab inquilino suo desertum, ne sic quidem cadere sustinuit, sed locum sui certaminis mole pressit erecta, tanquam si invicti athletae victorias & triumphos loqueretur. Sic & Benedictus numerosissima familiae laudatissimus pater, animam Deo stans reddidit, verè magnus Imperator, qui, quod gloriosissimum, in se maximam potestatem habuit, & seipsum inter spinas triumphavit aeternâ victoriâ.

Christianum non nisi stantem decet mori. Standum Christiani & pugnandum est morienti. Rectè stetit, bene pugnavit, quisquis Deo nixus, mori non timuit.

§. 7. Ante mortem mortui.

S apientis Alexandria dictum est: Moriendum esse, antequam mori cogaris. Tarsensis Paulus, non semel dumtaxat aut saepius, sed quotidie mortuus est. De seipso id affirmans: Quotidie, inquit, morior.

F 4

Gregorius